Dijous 24 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 7,36-50): En aquell temps, un dels fariseus el pregava perquè mengés amb ell; i entrant a la casa del fariseu, es posà a taula. I succeí que una dona pecadora que hi havia a la ciutat, quan sabé que estava entaulat a casa del fariseu, va portar un flascó d'alabastre amb perfum, i se situà al darrere, als seus peus, i plorant, començà a regar els seus peus amb llàgrimes, i els eixugava amb els cabells del seu cap, i els besava i els ungia amb el perfum.

I veient-ho, el fariseu que l'havia invitat es deia: «Si aquest fos profeta bé sabria qui és, i com és la dona que el toca, que és una pecadora». I responent Jesús li digué: «Simó, he de dir-te una cosa». I ell digué: «Mestre, digues». «Un creditor tenia dos deutors: un li devia cinc-cents denaris; l'altre, cinquanta. No tenint ells d'on pagar, els condonà a tots dos. Qui d'ells, doncs, l'estimarà més?». Responent Simó, digué: «Entenc que aquell a qui més ha condonat». I ell li digué: «Has jutjat rectament». I girant-se vers la dona, digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? He entrat a casa teva i no m'has donat aigua per als meus peus; però aquesta ha regat els meus peus amb llàgrimes, i els ha eixugat amb els cabells. No m'has donat un bes; però aquesta d'ençà que ha entrat no ha deixat de besar els meus peus. No has ungit amb oli el meu cap; però aquesta ha ungit amb perfum els meus peus. Per això et dic: li són perdonats els seus molts pecats, perquè ha estimat molt; però a qui menys es perdona, menys estima». I li digué a ella: «Et són perdonats els teus pecats». I els convidats començaren a dir entre ells: «Qui és aquest que fins perdona pecats?». I ell digué a la dona: «La teva fe t'ha salvat; ves-te'n en pau!».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Se situà al darrere, als seus peus [de Jesús], i plorant»

Mons. José Ignacio ALEMANY Grau, Bisbe Emèrit de Chachapoyas
(Chachapoyas, Perú)

Avui, Simó el fariseu convida Jesús a menjar amb vista a cridar l'atenció de la gent. Era un acte de vanitat, però el tracte que dispensà a Jesús en rebre'l no correspongué ni tan sols al que és més elemental.

Mentre sopen, una pecadora pública fa un gran acte d'humilitat: «Va portar un flascó d'alabastre amb

perfum, i se situà al darrere, als seus peus, i plorant, començà a regar els seus peus amb llàgrimes, i els eixugava amb els cabells del seu cap, i els besava i els ungia amb el perfum» (Lc 7,38).

El fariseu, en canvi, en rebre Jesús no li donà el bes de la salutació, ni aigua per als seus peus, ni tovallola per eixugar-los, ni li ungí el cap amb oli. A més, el fariseu pensa malament: «Si aquest fos profeta bé sabria qui és, i com és la dona que el toca, que és una pecadora» (Lc 7,39). De fet, el qui no sabia amb qui tractava era el fariseu!

El Papa Francesc ha insistit molt molt en la importància d'apropar-se als malalts i, així, "tocar la carn del Crist". En canonitzar santa Guadalupe García, Francesc digué: «Renunciar a una vida còmoda per tal de seguir la crida de Jesús; estimar la pobresa per a poder estimar més els pobres, malalts i abandonats, per a servir-los amb tendresa i compassió: tot això s'anomena "tocar la carn del Crist". Els pobres, abandonats, malalts i els marginats són la carn del Crist». Jesús tocava els malalts i es deixava tocar per ells i pels pecadors.

La dona pecadora de l'Evangeli tocà Jesús i Ell estava feliç tot veient com es transformava el seu cor. Per això li regalà la pau tot recompensant la seva fe valenta. —Tu, amic, ¿t'apropes amb amor per a tocar la carn del Crist en els que passen al teu costat i et necessiten? Si saps fer-ho, la teva recompensa serà la pau amb Déu, amb els altres i amb tu mateix.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Com aquesta dona coneixia les taques de la seva mala vida, va córrer a rentar-les a la font de la misericòrdia, sense avergonyir-se de què estaven presents els convidats» (Sant Gregori Magne)

- «Déu ens espera sempre, encara que ens hàgim allunyat» (Francesc)

- «L'oració és la pregària del fill de Déu, del pecador perdonat que consent a acollir l'amor amb què és estimat i que vol respondre-hi estimant encara més (cf. Lc 7,36-50) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.712)

Altres comentaris

«La teva fe t'ha salvat; ves-te'n en pau!»

Mn. Ferran JARABO i Carbonell
(Agullana, Girona, Espanya)

Avui, l'Evangeli és una crida a estar atents al perdó que el Senyor ens ofereix: «Et són perdonats els teus pecats» (Lc 7,48). Dues coses cal que els cristians recordem: hem de perdonar sense jutjar la persona i hem d'estimar molt perquè som perdonats gratuïtament per Déu. És com un doble moviment: el perdó rebut i el perdó amorós que hem de donar.

«Quan algú us insulti, no li doneu la culpa, doneu-li si de cas al dimoni, que li fa insultar, i feu caure sobre ell tota la vostra ira; en quan al desgraciat que fa el que el diable li fa fer, compadiu-lo» (Sant Joan Crisòstom). No s'ha de jutjar la persona sinó reprovar l'acte dolent. La persona és objecte continuat de l'amor del Senyor, són els actes els que ens allunyen de Déu. Nosaltres, doncs, hem d'estar sempre disposats a perdonar, acollir i estimar la persona, però també a rebutjar aquells actes contraris a l'amor de Déu.

«El qui peca fereix l'honor de Déu i el seu amor, la seva pròpia dignitat de persona cridada a ser fill de Déu i el benestar espiritual de l'Església, de la qual cada cristià ha de ser pedra viva» (Catecisme de l'Església, n. 1487). A través del Sagrament de la Penitència la persona té la possibilitat i l'oportunitat de refer la seva relació amb Déu i amb tota l'Església. La resposta al perdó rebut només pot ser l'amor. La recuperació de la gràcia i la reconciliació ens ha de portar a estimar amb un amor divinitzat. Som cridats a estimar com Déu estima!

Preguntem-nos avui especialment si ens adonem de la grandesa del perdó de Déu, si som d'aquells que estimem la persona i lluitem contra el pecat i, finalment, si acudim amb confiança al Sagrament de la Reconciliació. Tot ho podem amb l’auxili de Déu. Que la nostra pregària humil també ens hi ajudi.